

РЕШЕНИЕ

№ 10582

гр. София, 30.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20211110137450 по описа за 2021 година

Предявени са установителни искиове с правна квалификация чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 327, ал. 1, вр. чл. 717з ТЗ и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 717з ТЗ.

Ищецът ФИРМА е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу ответника С. Е. З. за следните суми: 1058,97 лева – главница, представляваща незаплатена цена на електрическа енергия по договор за продажба за периода м.11.2017 г. – м.12.2017 г., както и за сумата 317,72 лева – лихва за забава върху главницата за периода 14.01.2018 г.-16.02.2021 г. Твърди, че въз основа на Постановление за възлагане № 260000/06.01.2021 г. е придобил вземанията на ФИРМА (в несъстоятелност), ЕИК ****, произтичащи от доставка на електрическа енергия, продадени на проведен на 21.12.2020 г. търг с тайно наддаване, допуснат с определение от 02.12.2020 г., постановено по т.д. № 3343/2017г., VI - 19 състав, Софийски градски съд.

Ищецът твърди, че между ФИРМА (в несъстоятелност) и ответника е налице облигационно отношение по силата на договор за продажба и доставка на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги, по който изпълнителят (търговецът) е предоставял електрическа енергия, предмет на продажба съгласно описаните в исковата молба суми. Твърди, че ответникът не е изпълнил задължението си да плати продажната цена, поради което претендира същата, заедно със законната лихва от подаване на заявлението до погасяване. Моли съда да установи вземанията така, както са предявени в заповедното производство. Претендира разноски.

Ответникът, в срока за отговор по чл. 131 ГПК, оспорва исковите, като поддържа, че през процесния период не му е доставяна електроенергия в претендирания обем и размер. Оспорва Общите условия /ОУ/. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Моли съда да отхвърли исковите. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните фактически и правни изводи:

По исковите с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 327, ал. 1, вр. чл. 717з ТЗ :

Издадена е в полза на ищеца по делото на основание подадено заявление по чл. 410 ГПК Заповед за изпълнение на парично задължение от 17.03.2021 г. по ч.гр.д.№ 8958/2021 г. по описа на СРС, 69с-в. Предявените искиове са за установяване съществуването на задължения за заплащане на дължимата цена по договор за търговска продажба, предмет на посочената заповед за изпълнение. В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване възникването на облигационно отношение между него и ответника, по силата на което му е доставял топлинна енергия, както и че за процесния период ответникът е ползвал топлинна енергия в съответното количество, равняващо се на претендираната цена.

Видно от представените по делото писмени доказателства (Постановление за въглагане, писма от ФИРМА, ФИРМА, ФИРМА, ФИРМА), съдът приема за установено, че за процесния период страните са били във валидна облигационна връзка и на основание чл. 152 ГПК намира осъществяването му за доказано. Наличието на облигационно отношение между страните се установява и от Договор № FE1710186/29.03.2017 г. между ФИРМА (в несъстоятелност) и ответника, съгласно който клиентът се задължава да заплаща на търговеца цена на електрическа енергия според отчетените количества. Съдът намира възраженията на ответника във връзка с Общите условия за неоснователни. Чрез полагане на подписа си върху процесния договор ответникът е удостоверил писмено съгласието си освен за сключването му, и с Общите условия /л.10/, които са неразделна част от договора за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги. Съгласно Общите условия, приложими към договора, търговецът продава на клиента (ответника) активна нетна електрическа енергия на цена в размер на 48.00 лева за М./час и предоставя услугата „Отговорност за балансиране“, като поема за своя сметка отговорността за небалансите в потреблението му. ФИРМА предоставя на ответника и услугата „Прогнозиране на потреблението“, като изготвя прогнозни графици за доставка на електрическа енергия до обектите на ответника – чл. 1 ОУ. За закупените и доставени количества електрическа енергия до обектите на клиента – потребител на предоставяните до него услуги, същият дължи на търговеца договореното възнаграждение – чл. 1, ал. 5 ОУ.

Съгласно разпоредбата на чл. 327, ал. 1 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи, освен ако е уговорено друго. Видно от представените по делото доказателства за доставка на ел. енергия до обекти на ответника за процесния период, доставчикът/ търговецът „ФИРМА“ ООД е изпълнил задълженията си, с оглед на което същият има право да получи цената. Макар с определение No. 13569 от 30.05.2022 г. да беше указано на ответника, че следва да посочи доказателства за заплащане на претендираните суми, такива не са ангажирани в хода на производството, поради което съдът намира, че ответникът не е погасил задълженията си, респ. исковите на ищеца са основателни.

Следва да се даде отговор на въпроса, какво е количеството потребена енергия, за което се дължи заплащане на цена. За отговор на този въпрос съдът отчита направеното възражение за погасяване на вземането по давност.

Възражението за погасяване на част от дълга за главница по давност е **неоснователно**. Съображенията за това са следните: Претендираната от ищцовото дружество стойност на доставена електрическа енергия касае периода от м.11.2017 г. – м.12.2017 г. Според чл. 11, ал. 4 от Общите условия на търговеца, действали в рамките на исковия период, купувачът на предоставяните от него услуги е длъжен да заплаща месечните дължими суми за топлинна енергия до 14-то число на месеца, следващ този, за който се отнасят доставките. Дължимото плащане за 30.11.2017 г. е следвало да бъде заплатено до 13.12.2017г. Следователно изискуемостта на претендираната сума е следвало да настъпи на 14.12.2017 г. Задълженията на потребителя за заплащане стойността на електрическата енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок, **както и лихвите за забава** - арг. чл. 111, б. "в" ЗЗД. (в този смисъл: Тълкувателно решение № 3/ 18.05.2012 г. по т.д. № 3/ 2011 г. на ОСГК на ВКС). Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Чл. 116, б. "б" ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. В настоящия случай заявлението по чл. 410 ГПК, което прекъсва давността, е било подадено на 16.02.2021 г. Доколкото по време на исковия период е било въведено извънредно положение със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено на 13.03.2020 г., настоящият състав на съда намира, че давността по отношение на процесните вземания е спряна за срока на действие на извънредното положение до неговата отмяна, респ. в периода: 13.03.2020 г.-21.05.2020 г. - по арг. чл. 3, ал. 2 вр. § 13. ЗИДЗЗ. След изтичането му давността продължава да тече, като се удължава с периода, по време на който е била спряна. Горееизложеното е основание да се направи извод, че към момента на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по ч.гр.д. 8958/2021г. на СРС (16.02.2021 г.) **не е изтекъл** тригодишният срок за вземането за периода 01.11.2017- 01.12.2017 г. включително, които са в общ размер на сумата 1058,97 лв. Следователно предявените претенции са основателни и следва да бъдат уважени в пълния предявен размер.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 717з ТЗ. : Основателността на иска предполага наличие на главен дълг, който в случая е в размер на сумата от 1058,97 лв., и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 4 от ОУ, потребителите на услугите на ФИРМА са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните предоставяните услуги до 14-то число на месеца, в който фактурата е изпратена на клиента. Ако по издадената фактура не се извърши плащане в горепосочения срок, се дължи неустойка в размер на годишната лихва – по арг.

чл. 11, ал 5 ОУ. В този смисъл и с оглед разпоредбата на чл. 84, ал. 1, 3ЗД, ответникът е изпаднал в забава по силата на цитираните разпоредби на ОУ, без да е било необходимо да бъде канен от ищеца, доколкото задълженията му са били срочни. Поради това се налага изводът, че ответникът дължи мораторна лихва за периода от 14.12.2017 г. (тъй като първото дължимо плащане е за м.11.2017 г. и същото е следвало да се изплати до 13.12.2017 г.) до 16.02.2021 г. (съобразно претенцията на ищеца) в размер на 317,72 лева. Вземанията за обезщетение за забава, възникнали за периода 01.11.2017 г. – 01.12.2017 г., не са погасени по давност поради спирането на давностния срок за времето, за което трае извънредното положение, респ. с удължаването ѝ за същия срок. Поради изложеното съдът намира, че предявеният акцесорен иск е основателен и следва да бъде уважен в пълния предявен размер.

По разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе с осъдителен диспозитив по въпроса по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят /ищецът/ има право на направените от него разноски. Ответникът няма право на разноски. Ищецът е сторил разноски, както следва: 27,53 лева – държавна такса; 304,13 лева – възнаграждения за адвокат в заповедното производство; 27,53 лева – държавна такса в исковото производство, 304,13 лева – адвокатско възнаграждение в исковото производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 3ЗД, вр. чл. 327, ал. 1, вр. чл. 717з ТЗ и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 3ЗД, вр. чл. 717з ТЗ, че С. Е. З., ЕГН ***** дължи на ФИРМА, ЕИК ***** следните суми:

- **1058,97 лева**, представляваща незаплатена цена на електрическа енергия по договор за продажба, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги от 29.03.2017 г. дължима за периода м.11.2017 г. – м.12.2017 г. , заедно със законната лихва от 16.02.2021 г. до погасяване на задължението, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гражданско дело № 8958/2021 г. на Софийски районен съд, 69. състав;
- **317,72 лева**, представляваща договорна неустойка в размер на законна лихва за периода 14.01.2018 г.-16.02.2021 г., за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК ГПК по ч. гражданско дело № 8958/2021 г. на Софийски районен съд, 69. Състав,

които вземания са придобити от ищеца „ФИРМА въз основа на Постановление за възлагане № 260000/06.01.2021г., постановено по т.д. №3343/2017г., IV-19 състав на СГС.

ОСЪЖДА С. Е. З., ЕГН: ***** да заплати на ФИРМА, ЕИК ***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 331,66 лева – разноски по ч.гр.д. № 8958/21г. на СРС, 69 с-в, както и сумата от 331,66 лева- разноски за исковото производство , за заплатени държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____